

[mä en vaan enää jaksa..](#)

Tiedätkö sen tunteen kun sua kiusataan 7 vuotta ilman että kukaan olisi ollut puolellasi? Ei, enpä usko. No minulle näin kävi joten päätin kertoa tarinani teille..

Olin tuolloin siis 6, kävin eskarin loppua ja kaikki oli hyvin. Minulla oli ystäviä, minulla oli rakastavat vanhemmat ja kaikki hyvin.

Eskarin loputtua tämä helvetti siis alkoi.

Mennessäni ensimmäiselle luokalle jäin yksin. Ystäväni olivat samassa koulussa kanssani, mutta olin heille kuin ilmaa. No eihän se ollut vielä mitään.

Ensimmäisen luokan puolessa välissä tutustuin ensimmäisiin luokkalaisiini, nykyiseen hyvään ystävääni ja erääseen toiseen. Kutsutaan heitä nyt vaikka Veraksi ja Kiaksi. Olimme Veran ja Kian kanssa kolmanteen luokkaan asti erottamaton kolmikko. Tällöin kaikki oli taas hyvin, minulla oli Vera ja Kia joten muita en tuolloin tarvinnut. Pian kuitenkin Kia sai uusia kavereita ja jäimme Veran kanssa kahdestaan, olimme kuin paita ja peppu.

Kolmannella luokalla tutustuin hieman paremmin muihin luokkalaisiini mutta emme olleet heidän kanssa kunnon kavereita. Kolme luokallani ollutta tyttöä alkoivat syrjimään minua, ja pian sen jälkeen luokkamme pojat alkoivat pilkkaamaan ja hieman tuuppimaan minua. Yksi niistä kolmesta tytöstä vaihtoi koulua mutta kaksi muuta jatkoivat syrjimistäni.

Neljännellä luokalla, luokallemme tuli uusi oppilas, poika. Käytetään hänestä nimeä Miro. Hänestä tuli hyvä ystäväni kuten Verasta. Pian Vera kuitenkin muutti, enkä nähnyt häntä enää niin useasti. Minulla oli siis enää Miro ja muutama muu kaveri mutta luokkalaiseni tönivät ja syrjivät minua edelleen.

Viidennellä luokalla minusta puhuttiin pahaa (kuten muillakin luokilla siihen mennessä) ja töniminen ja syrjinä pahenivat. Sitä vielä kestin jotenkin. Syömishäiriötä sairastin jo toista kertaa viidennen luokan aikana.

Näiden luokkien välisenä kesänä olin sairastanut ensimmäisen kerran syömishäiriötä ja yrittänyt itsemurhaa.

Kuudennen luokan marraskuussa luokalleni tuli jälleen uusi poika. Käytetään hänestä nimeä Oliver. Miro tutustui poikaan hieman paremmin kuin minä mutta olimme kuitenkin molempien kanssa ystäviä.

Kiusaaminen kuitenkin jatkui. Kuudennen luokan lopulla tutustuin muutamaan hyvään ystävään ja aloimme olemaan porukalla.

Kesän puolessa välissä he hylkäsivät minut. Eräs ystäväni oli käyttänyt minua hyväkseen ja masennuin ja sairastin syömishäiriötä jälleen. Pian kesän lopulla ystäväni huolivat minut takaisin. Kesän aikana olin viillellyt ja monta kertaa yrittänyt tappaa itseni, onnistumatta.

Seitsemännen luokan alussa kaikki oli taas hyvin. Pia se kuitenkin taas alkoi, tällä kertaa pahempina. Jouduin ongelmiin joista kärsin yhä. Aloin tupakoimaan ja pyörimään vanhempien kanssa, vaikken koskaan kuulunut joukkoon. Itsemurhaa ajattelin ja monta kertaa sitä yritinkin.

Edelleen olen seitsemännellä luokalla mutta äsken kertomustani tapahtumista on kohta kaksi kuukautta aikaa. Olen silti edelleen elämään kyllästynyt, itsetuhoinen, enkä kestä tätä enää. Minut on uhattu hakata jo monta kertaa ja saan sitä joka päivä pelätä. Apua olen hakenut mutta mikään ei auta. Tarinassa kerrotuista Mirosta ja Oliverista ja porukastamme joka perustettiin kuudennen luokan lopussa, on ollut vain harmia. Välimme ovat poikki ja olen jälleen täysin yksin. En vain jaksa tätä enää..

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2016/ma-en-vaan-ena-jaksa>